

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Gyebnár & Dr. Domoki Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Gyebnár László ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt **Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság** (1024 Budapest, Margit krt. 85.) alperes ellen közbeszerzési ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében, amely perbe az alperes oldalán a dr. Szabó Klára ügyvéd által képviselt beavatkozott, a Fővárosi Bíróság 2007. május 08. napján kelt 25.K.30.729/2006/7. számú ítélete ellen a felperes 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezésére meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000,- (Huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az alperes a D.78/23/2004. számú határozatában a közbeszerzésekről szóló 1995. évi XL. törvény (a továbbiakban: Kbt.) alapján megállapította, hogy a felperes megsértette a Kbt. 55. § (6) bekezdését, és az 59. § (1) valamint a 61. § (1) bekezdéseit. A Kbt. 88. § (1) bekezdés f) pontja alapján ezért a felperest 10.000.000,-Ft bírsággal sújtotta, mérlegelte, hogy a felperes ugyan első esetben tanúsított jogsértő magatartást, a jogsérelem jelentős súlyú és nem reparálható. Figyelembe vette a beszerzés tárgyát, a szerződés magas, nettó 1.383.980.940,-Ft-os értékét, és azt, hogy a felperes a törvényi kötelezettségén túli eljárást segítő együttműködő magatartást nem tanúsított.

A felperes keresetére eljárva az elsőfokú bíróság az alperes határozatát részben akként változtatta meg, hogy a Kbt. 59. § (1) bekezdés megsértésére vonatkozó rendelkezést mellőzte, a bírság összegét 4.000.000,-Ft-ra mérsékelte. Ez utóbbi döntésekor figyelembe vette, hogy a felperes megsértette a Kbt. 55. § (6) bekezdését és a 61. § (1) bekezdését, illetve azt, hogy azok a körülmények, melyeket az alperes a Kbt. 59. § (1) bekezdése megsértése miatt a felperes terhére rótt, nem állnak fenn. A megállapítható jogsértések pedig a közbeszerzési eljárás eredményét nem befolyásolták, a jogsérelem reparálható volt. Az eset összes körülményeire tekintettel, a jogsértések súlyára és az alperes által jogszerűen alkalmazott egyéb mérlegelési szempontokra tekintettel, a fennmaradt jogsértések súlyával az általa a jelentős mértékben leszállított bírságot tekintette arányban állónak. Kifejtette, hogy a jogorvoslati eljárásokban a közbeszerzési eljárás résztvevőinek törvényi kötelezettsége a jogorvoslati eljárást segítő, együttműködő magatartás. A törvényi kötelezettségek teljesítése az ügyfelek jogszerű eljárását eredményezi, ezen kívül, és ezen túl további kötelezettségük nincs, ilyet nem lehet tőlük elvárni és ennek elmaradását számon kérni. Az együttműködő magatartás, mint a törvényben rögzített mérlegelési szempont csak annyiban értékelendő, amennyiben annak megszegése súlyosbító körülmény, amely a bírság összegének emelkedését eredményezheti. Az alperes a felperes eljárásával kapcsolatban a törvényi kötelezettségek teljesítését megállapította, így ezt a mérlegelési szempontot sem a felperes terhén sem javára értékelni nem lehetett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a bírságot megállapító rendelkezése ellen, annak törvényi minimumra, 1.000.000,-Ft-ra történő leszállítása iránt, a felperes terjesztett elő fellebbezést. A Kbt. 88. § (5) bekezdése alapján azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy a kiszabott pénzbírság összegének jelentős mérséklése indokolt, tévedett azonban annak mértékét illetően. Nézete szerint az eljárás tisztasága nem sérült, mert a legkedvezőbb ajánlatot tevőt hirdette ki nyertesnek. Állította, hogy a Kbt. 55. § (6) bekezdésének megsértése a terhére kétszeres értékelést jelentett, mivel az értékelés módszere helyes eredményre vezetett. A Kbt. 61. § (1) bekezdésének megsértése pedig csekély, adminisztratív mulasztás miatt következett be, amelynek súlya elenyésző. Az elsőfokú bíróság által mérsékelt bírság összege ezért még mindig nem felel meg a jogalkotó akaratának, túlzott mértékű és a törvény céljával ellentétes. Utalt az alperes bírságolási

gyakorlatára, arra hogy 2003. évben annak mértéke nem érte el átlagosan a 3.000.000,-Ft-ot.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Azt hangsúlyozta, hogy a bírság kiszabása kötelező volt, annak összecszerűségét befolyásolta a beszerzés magas értéke és az a tény, hogy a felperes előadásával ellentétben a bírósági felülvizsgálat során fennmaradó két jogsértés is jelentős súlyú. Az elsőfokú bíróság által csökkentett mértékű bírság ezzel arányos.

Az alperesi beavatkozó a fellebbezésre ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

A Kbt-ben biztosított megváltoztatási jogkörével élve a bíróságnak lehetősége van arra, hogy az alkalmazott bírságot mellőzze vagy mérsékelje, ha azt állapítja meg, hogy az alperesi határozat a jogsértés megállapítása körében részben vagy egészben jogsértő. Lehetőség van arra is, hogy a jogsértés következtében alkalmazott bírságot a bíróság mérsékelje az esetben is, ha a jogsértés megállapítása jogszerű volt ugyan, de az alperes annak megállapításakor jogszerűtlenül mérlegelt.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a terhére rótt anyagi jogi jogsértést kifogásoló részében alaposnak találta, erre figyelemmel döntött a bírságra vonatkozó kereseti kérelemről. Az alperes a felperes terhére megállapított jogsértések mindegyikére nézve kalkulálta a bírság mértékét, amely bírságot meghatározó tényezők a bírósági döntés következtében megváltoztak. A felperes sikerrel a kétszeres értékelésre azonban nem hivatkozhatott, hiszen az ajánlatok értékelésének helytelenségét maga sem vitatta, ekként a Kbt. 55. § (6) bekezdésének sérelme nem volt figyelmen kívül hagyható, míg a korrigált értékelés eredményeként az eljárást lezáró döntés eredménye, a nyertes személye nem változott, ennek az elkövetett jogsértés terjedelmére, súlyára, következményeire vonatkozó hatását pedig az elsőfokú bíróság mérlegelte.

A mérlegelési jogkörben hozott döntés jogszerűségét, a mérlegelés helyessége - és nem maga a döntés - biztosítja, tehát az e körben hozott döntés akkor minősül jogszabálysértőnek, ha a mérlegelést megalapozó tényállás feltáratlan, a mérlegelés szempontjai nem megállapíthatóak, illetve a mérlegelés okszerűtlen.

A bírság kiszabásáról mérlegelési jogkörben döntött az alperes, a mérlegelés szempontjait a Kbt. határozza meg. Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe és tette mérlegre egyrészt az alperes érveinek helytállóságát másrészt vizsgálta azt, hogy a Kbt. 59. § (1) bekezdése sérelmének hiánya miatt a megállapított bírság mértéke jogszerűen nem tartható fenn és vont emiatt új szempontokat mérlegelés alá. A bírság mértékének megállapításakor figyelemmel volt a jogszabályi minimumra és a felperes terhén maradó jogsértések súlyára. Mérlegelte, hogy az

alperes a bíróság kiszabásakor kiemelt jelentőséget tulajdonított a Kbt. 59. § (1) bekezdés megsértésének és e jogsértés következményeinek. Az elsőfokú bíróság ítéleti döntése a mérlegelésen alapuló határozatok jogszerűségével szemben állított jogszabályi követelményeket teljesítette, felülmérlegelésre a másodfokú bíróságnak nincs lehetősége.

A felperes fellebbezésére emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a felperes megsértette a Kbt. 55. § (6) bekezdését és a 61. § (1) bekezdését, ezért vele szemben a bíróság kiszabása kötelező volt. E jogsértések súlyát az alperes mérlegelte, melyet az elsőfokú bíróság helytállónak talált. A felperesnek Kbt. alapelveire történő hivatkozása sem eredményezhette a bíróság további mérséklését, mert az nem volt szempontja sem az alperes, sem az elsőfokú bíróság döntésnek. A bíróság a jogsértés objektív következménye, amely az ajánlatkérői magatartás felróhatóságától függetlenül alkalmazandó.

Az alperes „bírságolási gyakorlata” egyedi közigazgatási ügyben nem lehet mértékadó szempont. A bíróság összegének jogszerűsége csak az adott határozat alapján ítélt meg, így nem lehet más közbeszerzési ügyben, avagy ügyekben alkalmazott bírság mértékéből, összehasonlító módszert alkalmazva, eljutni ahhoz a következtetéshez, hogy a felperes egyedi ügyében hozott határozat a bírságolási gyakorlat alapján kimunkált bírság átlagos mértéket meghaladja és ez okból jogsértő.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperest a Pp. 78. § (1), (2), és 79. § (1) bekezdése értelmében kötelezte az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére. Az alperesi beavatkozó eljárásával a másodfokú eljárás során költség nem merült fel, így arról rendelkezni nem kellett.

A fellebbezési illetéket a felperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés b) pontja alapján megillető személyes illetékmentesség folytán a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2007. november 14. napján

. Sára Katalin s.k. a tanács elnöke,
Dr. Páldy Zsuzsanna s.k. bíró

Dr. Szőke Mária s.k. előadó bíró,

A kiadmány hitel  l:
tisztviselő